

ΕΪΠΕ
ΓΕΡΩΝ...

Παλαιές και Σύγχρονες
Οικοδομητικές Διηγήσεις
και Διδασκαλίες

Ὁ δαίμων τῆς ἀνυπακοῆς ἐπιφέρει μεγάλη δεινὰ

Ἀπὸ τὸν Βίο τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ἀτρώας τοῦ Θαυματουργοῦ*
(Θ' αἰών, μνήμη: 3η Ἰανουαρίου)

Μία ἡμέρα ὁ Ἅγιος ἔστειλε ἕναν Ἀδελφὸ μὲ μιὰ παραγγελία. Τοῦ συνέστησε νὰ μὴ σταματήσῃ στὶς θέρμες, οἱ ὁποῖες βρισκόνταν στὸν δρόμο του. Τοῦ ἀπαγόρευσε ρητῶς ὄχι μόνον νὰ μὴ μπῆ ἐκεῖ, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ πλησιάσῃ.

Ὁ Ἀδελφὸς μπῆκε καὶ πῆρε ἐκεῖ ἦσυχά τὸ μπάνιο του.

Πέρασε ἕνας σημαντικὸς καιρὸς, κατόπιν ξαφνικὰ δίχως νὰ γνωρίζῃ κανεὶς γιατί, ὄλο του τὸ σῶμα σκεπάσθηκε ἀπὸ λέπρα.

Ὁ Ἅγιος Πέτρος τὸ ἄλειψε μὲ τὸ Ἅγιο Μῦρο καὶ ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ ἐπάνω του. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσευχῆς του ὑπῆρξε ἀρνητικό.

– Τί ἔκαμες λοιπόν, παιδί μου, γιὰ νὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σὲ θεραπεύσω; Μήπως δὲν ἔχεις ἐξομολογηθῆ κανένα ἀμάρτημα ποὺ ἔκαμες;

Ὁ Ἀδελφός, ὁ ὁποῖος εἶχε λησμονήσει τὴν παληὰ του παρακοή, ἀπήντησε ὅτι ἡ συνείδησί του δὲν τὸν κατηγοροῦσε γιὰ τίποτα. Ὁ Ἅγιος ἀνήσυχος πολὺ, προσευχήθηκε ἀρκετὰ γιαντὸν τὸν δυστυχεῖ Μοναχό. Τέλος μιὰ ἡμέρα, καθὼς προσευχόταν στὸ κελλί του, διέκρινε ἕνα παιδί ἀποτρόπαιο, βρώμικο, ξεσχισμένο, ποὺ ἔλεγε:

– Τί ὑπάρχει μεταξύ μας, κακὲ Γέροντα, γιὰ νὰ μὲ καταδιώκῃ παντοῦ, καὶ ἰδιαίτερος ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ νέου αὐτοῦ, ποὺ τὸ κάλυψα μὲ λέπρα, ἀφοῦ σὲ παρήκουσε παίρνοντας ἕνα μπάνιο στὶς θέρμες ποὺ βρισκόνταν στὸ δρόμο του;

Ὁ Γέροντας ἐκάλεσε ἀμέσως τὸν Ἀδελφὸ καὶ τοῦ εἶπε:

– Γιατί παιδί μου, δὲν μοῦ γνώρισες ἀκόμη τὸ λάθος σου; Ὁ δαίμων τῆς ἀνυπακοῆς, ὁ ὁποῖος σὲ ἀπάτησε, μὲ πληροφοροῦσε, ὅτι ἔγινες λεπρός, γιατί ἀθέτησες τὶς ἐντολές μου.

Ὁ Ἀδελφὸς ξαναθυμῆθηκε, ἔξομολογήθηκε καὶ θεραπεύθηκε...

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 324/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2005, σελ. 160.

Bernardin Menthon, Τὰ Μοναστήρια καὶ οἱ Ἅγιοι τοῦ Ὀλύμπου τῆς Βιθυνίας, σελ. 154, μεταφρ. Ναταλίας Βασιλοπούλου, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κηψέλη», Θεσσαλονίκη 1980.